

κι ἂν εἶναι ἀκόμη ἐννιά χρονῶν ἢ κι ἂν πατῆ τὰ δέκα (!).
Μοῦ φθάνει ἐγὼ νὰ μείνω ἀγνός καὶ 'ς τοὺς ἀγνοῦς
ν' ἀρέσω.

Οἰωνός ἕνας σεβαστός εἶναι τοῦ Δία τοῦτος·
«'Σ τοὺς θεοφόβους τὰ καλὰ, 'ς τοὺς ἀσεβεῖς δὲν
πρέπουν.»

Χαρὰ 'στὸ Βάκχο ποῦ ψηλὰ 'στὰ χιόνια τοῦ Δρακάνου
ὁ μέγας Ζεὺς ἐξέθραψεν ἀπὸ τὸ θεῖο σκέλος·
χαρὰ καὶ 'στὴν πεντάμορφη Σεμέλη καὶ 'σταῖς ἄλλαις
τοῦ Κάδμου κόραις, ποῦ πολλαῖς ταῖς σέβονται
ἠρωναίς·

ὄσ πρᾶξι ταῖς ἐρέθισεν ὁ Βάκχος, ποῦ δὲν ἔχει
ποδῶς κατάκρισιν· κάνεις ἔργα θεῶν μὴ ψέγη.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΛΟΣΓΟΥΡΟΣ

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ²

Τὰ αἰσθήματα ταῦτα εὐρίσκουσι πιστὴν ἤχῳ
εἰς τὴν καρδίαν τῶν σημερινῶν Σλάβων. Ἀρκεῖ
τις νὰ παρατηρήσῃ τὴν συγκίνησιν τῶν ἀχρωμέ-
νων τὰ ἄσματα ἐκεῖνα εὐγενῶν Ῥωσίδων διὰ νὰ
μαντεύσῃ ὅτι, ὅσον δῆποτε καὶ ἂν διατρέψωσι κατὰ
τὴν ἀνατροφὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν θέσιν, εἶναι ἐν
τούτοις γνήσια ἀδελφαὶ τῶν Ἀθιγγανίδων, τὰ
αὐτὰ ὑποκρύπτουσι πάθη ὑπὸ τὴν ἀριστοκρατικὴν
αὐτῶν ἐπιφύλαξιν καὶ ἀλαζονείαν. Οἱ δὲ ἄνδρες
οὐδόλως κρύπτουσι τὸν ἐνθουσιασμόν αὐτῶν. Πᾶς
Ῥώσος εἶναι πρόθυμος νὰ θυσιάσῃ καὶ τὸ τελευ-
ταῖον αὐτοῦ ρούθλιον πρὸς ἀπόλαυσιν ἡδονῆς τὴν
ὁποῖαν θεωρεῖ ἀνωτέραν πάσης ἄλλης. Πολλοὶ εἶναι
οἱ καθ' ἑσπέραν μεταβαίνοντες εἰς τὰ ἀθιγγανικὰ
ταῦτα καταγῶγια καὶ μένοντες ἐκεῖ ὅλην τὴν νύκτα
ὑπὸ τὸ κράτος τυραννικῆς ἐξέως, δυναμένης νὰ συγ-
κριθῆ πρὸς τὴν τῶν ὀπιοφάγων. Ἀλλὰ καὶ οἱ
πλείστοι τῶν ἀξιωματικῶν τῆς φρουρᾶς προσφέ-
ρονται μετὰ φιλικῆς οικειότητος πρὸς τὰς Ἀθιγ-
γάνους. Τὴν ἑσπέραν ἐκεῖνην ἔστενοχώρει κάπως αὐ-
τοὺς ἡ παρουσία τῶν κυριῶν· τὴν ἐπιούσαν ὅμως
θὰ ἔλθωσιν ἐκεῖ μόνοι, καὶ ὁ καμπανίτης καὶ τὰ
ρούθλια θὰ χυθῶσι ποταμηδόν. Τὴν διασκέδασιν
ταύτην διακόπτουν συνεχῶς ἔριδες ἢ καὶ συμπλο-
καὶ μετὰξὺ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ἐμπόρων
περὶ κατοχῆς τῆς αἰθούσης καὶ τῶν αἰδιῶν. Οἱ
εὐσεβεῖς μεγαλέμποροι τῆς Πετρούπολεως, οἱ ἀμε-
τρήτους ἀνάπτοντες λαμπάδας καὶ κανδήλας ὑπὸ
τὰ εἰκονίσματα τῶν Ἁγίων, εἶναι ἐξ ἴσου ἐνθου-
σιώδεις καὶ ἔτι μᾶλλον μεγαλόδωροι τοῦ ἀνατολι-
κοῦ ἄσματος ἔρασταί. Ἀθιγγανὶς ἔξοχος εἰς τὸ
εἶδος τῆς δύναται ἀκόπως νὰ κερδίσῃ ὅσα καὶ ἡ
πρωταγωνίστρια τοῦ ἰταλικοῦ μελοδράματος. Περὶ
δὲ τῆς ἀρετῆς αὐτῆς, ὅπως καὶ τῆς συζύγου τοῦ
Καίσαρος, οὐδὲ κἂν ὑποψία συγχωρεῖται. Ἄγρυ-
πνοὶ τῆς σωφροσύνης αὐτῆς φρουροὶ εἶναι τὰ πα-
τροπαράδοτα ἔθιμα, ἡ ζηλοτυπία τῶν ὁμοφύλων
ἀνδρῶν καὶ πρὸ πάντων ἡ ἐλπίς νὰ νυμφεῖθῃ στρα-

τηγόν. Τὰ τοιαῦτα τῷ ὄντι συνοικέσια δὲν εἶναι
σπάνια ἐν Ῥωσίᾳ καὶ πλείστοι κόραι τῆς Σαμαρ-
κάνδας διάγουσιν ἡσυχον βίον οἰκοδεσποίνης εἰς τὸ
μέγαρον τοῦ εὐγενεοῦς συζύγου των, διοικητοῦ ὀλο-
κλήρου ἐπαρχίας.

Ἡ ἀπέλευσις τοῦ χειμῶνος μεταβάλλει τελείως
τὴν ὄψιν τῆς πρωτευούσης, τὸ δὲ ἐαρινόν κάλλος
οὐδὲν ἔχει κοινόν πρὸς τὰ θέλητρα τοῦ χειμῶνος.
Τὰς μαύρας χειμερινὰς διαδέχονται αἱ λεγόμεναι
«λευκαὶ νύκτες» καὶ τὴν στιλπνότητα τοῦ πάγου

Φωμοζήτης.

ἡ ἀντανάκλασις εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Νεῦα τῶν παρο-
χθίων μεγάρων. Τὸ δὲ θέρος εἶναι ὄψιμον καὶ
ἐπέρχεται μετ' ἀκαριαίας ταχύτητος. Τὰ δένδρα
τὰ ὁμοιάζοντα γυμνοὺς σκελετοὺς ἐνδύονται τὴν
πράσινην στολὴν των εἰς διάστημα δύο ἢ τριῶν
ἡμερῶν. Ἡ φυλλοφορία συμπύπτει μετὰ τὰς φωτεινὰς
νύκτας τοῦ λήγοντος Μαΐου. Ὁ ἥλιος μόλις κρύ-
πτεται ἐπὶ δίωρον, καὶ οὐδὲ τότε ἐντελῶς. Τὸ ἐρύ-
θημα τῷ ὄντι τῆς δύσεως συγχέεται μετὰ τὸ ρόδινον
χρῶμα τῆς αὐγῆς. Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα
οὔτε ἡμέρα εἶναι οὔτε νύκτα, ἀλλ' οὔτε λυκαυγὲς ἢ
δειλὴ ὅπως ἀλλαχοῦ, ἀλλ' ἰδιαιτέρων τι εἶδος ἀκτι-
νοβολίας, παρέχει ἄλλου κόσμου λευκὸν φῶς, ὑπὸ
τὸ ὁποῖον τὰ ἐπίγεια πλάσματα, στερούμενα πάσης
σκιᾶς, ἔχουσιν ὄψιν φαντάσματος. Οὐδ' εἶναι δυνατόν
νὰ εὕρῃ ὕπνον κατὰ τὰς ἀμφιβόλους ταύτας ὥρας
πᾶς ὁ ἔχων κάπως εὐαίσθητα τὰ νεῦρα.

Αὕτη εἶναι ἡ καλὴ ἐποχὴ τῶν ἐκδρομῶν εἰς τὰς
νήσους τοῦ Νεῦα. Οὐδὲν τῷ ὄντι ὑπάρχει εἰς ἄλλον
τόπον χαριέστερον ἢ δροσερώτερον τοῦ λαβυρίνθου
ἐκεῖνου δένδρων, διὰ τοῦ ὁποῖου ῥέουσιν αἱ διακλα-
δώσεις τοῦ ποταμοῦ μέχρις οὗ χυθῶσιν ἡσυχῶς εἰς
τὴν θάλασσαν περὶ τὸ Ἀκρωτήριον. Τοῦτο εἶναι ὁ

(1) «Sit autem novennis vel decimum annum intraverit.» Assentior Mabliano aliisque poetam de industria his mysticis verborum involucris usum esse existimantibus. Fritzsche.

² Τέλος. Ἰδε σελ. 40